

לתגובות ודעות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 19:06

יציאת השבת: 20:07

ר"ת: 20:40

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 143 לשבת 9.5.2014 – תשע"ד אייר ט'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

בְּהַר

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר (כה,א)

פירש רש"י במקום: מה עניין שמיטה אצל הר סיני? והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כל פרטיה ודקדוקיה סיני, אף כל המצוות נאמרו פרטיהם מסיני, עכ"ל. אך עדיין עומדת ותלויה השאלה מדוע דווקא מצוות השמיטה היא זו שנבחרה ליצאת ולתת דוגמא לכל המצוות האחרות, מדוע היא ולא אחרת? התשובה לכך היא זו ששמעתי מפיו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א, שאין לך מצווה שבה נמדדת האמונה במבחן יותר ממצוות השמיטה, הרי לומר לחקלאי שנה שלמה לא לעבוד ולא להתפרנס זה ללא ספק ציווי קשה לאין ערוך, וכי מה יביא במשך שנה שלמה לביתו לאכול? מהיכן יפרנס את אשתו וילדיו? ודאי שאין מצווה קשה מזו לשכל האנושי, שבה האמונה של האדם עומדת במבחן עצום! ועכשיו ברור מדוע דווקא השמיטה נבחרה מכולן שהרי האמונה שעומדת בעיקרה היא המצווה הכי חשובה והיא הבסיס של כל התורה כולה וכל המצוות כולן יחד, הרי אם לאדם לא תהיה אמונה בבוראו כיצד ישמור שבת? יום שלם לא לעבוד, לא להתעסק בשום צרכים גשמיים? הרי שלשכל קשה לקבל מצווה שכזו, ורק אמונה אבסולוטית במי שאמר והיה העולם מביאה כל אחד מאיתנו להידבק ולשמור את מצוותיו, אם השי"ת ציווה אז אל תשאל שאלות, תאמין ותבטח בו בלי שכל, בפשיטות ותמימות ובאמונה שלמה, וכך בכל המצוות כולן, תאמין במי שנותן לך חיים כל רגע שמצוותיו הן אלו שישמרו עליך ויביאו לך את הטוב האמיתי (הרב ברק כהן הי"ו).

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר (כה,א)

הפרשה הקודמת – פרשת 'אמור' מסתיימת בפרשת המקלל ובחייב הסקילה שנתחייב. ויש להבין מדוע נסמכה פרשה זו לפרשתינו – פרשת "בהר"? והנה הגמרא שואלת: מדוע המקלל נתחייב מיתה, הלא לא היתה לו התראה, והרי בשביל להתחייב מיתה צריך התראה! ותירצה הגמרא – כיון ששמע מפי הקב"ה במעמד הר סיני את האיסור לקלל נחשב כאילו הותרה. אך תירוצו זה של הגמרא מוטל במחלוקת. שהרי נחלקו ר' עקיבא ור' ישמעאל האם במעמד הר סיני נאמרו כללי המצוות ופרטיהן (סוטה לז): ר' עקיבא סובר שנאמרו גם הכללות וגם הפרטות של המצוות, ואילו ר' ישמעאל סובר שנאמרו רק כללי המצוות (ואילו פרטיהן נאמרו רק אח"כ – באהל מועד). א"כ, רק לשיטת ר' עקיבא אפשר לומר שכיון שהמקלל שמע במעמד הר סיני את האיסור לקלל – נחשב לו להתראה, כיון ששמע את כל פרטי הדינים של איסור זה. אך לשיטת ר' ישמעאל – אין זה נחשב להתראה, הואיל ופרטי הדינים לא נאמרו. ורש"י בתחילת פרשתינו מפרש: "מה ענין שמיטה אצל הר סיני? .. אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני". וא"כ מובן מדוע נסמכו הפרשיות. שהרי מפרשתנו אנו למדים שגם פרטי המצוות נאמרו בסיני, ולכן בפרשת 'אמור' המקלל יכול להתחייב מיתה, הואיל ושמע בסיני את כל פרטי הדינים של איסור המקלל! (מדרש יהונתן).

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר (כה,א)

למה רומז הר סיני והכיצד זה קשור לעניין שמיטה? אומר הבעש"ט הקדוש: מִשָּׁה הוּא בְּחִינַת הַדַּעַת. וְהַר סִינַי – רומז לשני הפכים: הר – הוא בחינת גאות (גאוה) וסיני – הוא בחינת שפלות, צניעות והכנעה. וצריך האדם לקחת את בחינת ה' דעת לשתי המידות – גאוה והכנעה, כדי שיהיה בידו להתמודד נגד היצר הרע, לפעמים בבחינת הר ולפעמים בבחינת סיני. כלומר כאשר בא היצר לפתות או צריך להיות כלפיו כהר, להגיד: "לא, בתורה כתוב הפוך למה שאתה אומר לי, הקב"ה ציווה לי לעשות כך וכך". כאשר כתוב שהקב"ה "גאות לִבְשָׁ" (תהילים צג) זאת אומרת שהוא משתמש בגאוה כלבוש, לא כמשהו עצמי אלא לבוש כדי להגיד "לא" ליצר הרע. זוהי גאוה של קדושה. אך לפעמים צריך להתבטל בבחינת סיני וכאשר בא היצר עם כל העצות שלו אז נטען נגדו: "מי אני ומה אני שאלך נגד התורה". צריך לדעת מתי להשתמש בשני אופנים אלו של עבודת השם וחשוב לא להתבלבל, וכאשר בא ה מצווה גדולה לא להגיד: "מי אני ומה אני שאעשה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

מצווה גדולה כזאת!?" לכן אומר הבעש"ט שכל העניין של שמיטה, – זה מסיני. מה עניין שמיטה מהר סיני? הרי כל התורה וכל המצוות ניתנו על הר סיני, מה החידוש בזה? אומר הבעש"ט שזה בא ללמד אותנו את שתי הבחינות האלה בעבודת השם: הר וסיני. כלומר מצוות שמיטה שהיא שבת הארץ להשם, והיא שמקשרת את הארץ להשם ואם כל ישראל ישמרו שמיטה בלי לחפש הַתְּרִים – זה בחינת הר ובחינת סיני. כי כאשר יבואו אגרונומים וידברו נגד השמיטה – אז נאמר להם: "מי אנחנו שנעשה משהו נגד התורה שקיבלנו מהר סיני, כי זה מעל שכל ודעת אנושי, אבל השם ציווה ואנחנו רוצים את הארץ שובתת". דרכו של היצר הרע לבוא בשני אופנים: הר וסיני, גאווה ושפלות. לעיתים הוא מגיס דעתו של אדם בבחינת הר. כלומר גורם שיהיה לו גסות רוח – גאווה ולפעמים יצר הרע מנסה למנוע יהודי מעבודת ה' ע"י השפלה והכנעה, בבחינת סיני – מי אתה ומה אתה שתעשה מצווה גדולה כזאת? מי אתה שתלמד, מי אתה שתתפלל להשם, מי אתה שתעזור לזולת? ועצה נגד מידה זו, מידת השפלות, הוא לומר: הלא יהודי אני? ונגד הגדלות, העצה היא: להשפיל עצמו מצד שפלות החומר. ומסביר הבעש"ט: האדם צריך להיות תמיד בדרך הממוצע, לא בהתנשאות ולא בשפלות ועצבות חס ושלום, רק פעם כך ופעם כך. יש לאחוז בשתי המידות יחד, דהיינו: אם ירגיש התנשאות – יכריע את עצמו לצד השני. ואם ירגיש עצבות – יכריע את עצמו להיפוך.

אמר היהודי הקדוש מפשיסחא, רבי יעקב יצחק, שכל יהודי צריך שיהיו לו שני כיסים. בכיס ימין צריך להכניס פתק שכתוב בו: "העולם לא נברא אלא בשבילי" (מסכת סנהדרין דף לו ע"א). ובכיס השמאלי צריך לשים פתק שכתוב בו: "ואנכי עפר ואפר" כמו שאמר אברהם אבינו (פרשת וירא יח, כז). והחכמה היא לדעת מתי ואיזה פתק להוציא מהכיס. אם אתה מתגאה – תוציא פתק "ואנכי עפר ואפר". אבל אם אתה מרגיש שאתה לא שווה כלום ומרגיש: מי אני שאעשה את המצווה הזאת – אז תשלוף את הפתק השני ותזכור שהשם ברא אותך ואוהב אותך, אתה יהודי והשם בחר בך, "כל העולם לא נברא אלא בשבילי". (עלון קול ברמה גיליון 130)

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעת (כה,כ)

יש להבין, והרי מי ששואל שאלות "מה נאכל?", אינו חזק באמונה כל כך ובכל זאת התורה מבטיחה לו ברכה, ומדוע לא נכתבה ברכה מיוחדת לאותם מאמינים שלא שואלים שאלות? אכן ההבדל הוא גדול. משום שכשאדם משליך יהבו על אלהיו ובוטח בו בכל לבו מבלי לשאול שאלות איננו זקוק לברכת שפע שתצמיח שדהו הרבה תבואה, אלא כפי שאמר הכתוב לעיל "וְאֶכְלֶתֶם לְחֶמְקֶם לְשֶׁבַע" "היינו "אוכל קמעה ומתברך במעיו", אך אותם שישאלו "מה נאכל" הרי זה סימן שביטחונם אינו עז ואיתן כל כך, ועבורם נאמר "וְצִוִּיתִי אֶת בְּרַכְתִּי" שתתרבה התבואה בשדה ויחד עם זה יגדל ויתרבה העמל במקום שתהיה הברכה באכילה עצמה. (הגאון רבי ליבוש חריף).

וכי ימוף אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך (כה,לה)

כדי לעזור ליהודי צריך להיות מוכן ללכת עבורו ולשקוע בבוץ עד צוואר, שהרי אם רצונך להרים אדם ששקע בבוץ, עליך לרדת אל תוך הבוץ, להושיט לו יד מסייעת ולמשכו למעלה, ולכן נאמר בפסוק "ומטה ידו עמך". (הרה"ק רבי שלמה מקארלין זיע"א).

וכי ימוף אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך (כה,לה)

תורתנו הקדושה מצווה ומחנכת אותנו לעסוק בצדקה וחסד ולעזור לאנשים הנזקקים ולהיזהר מלקחת נשך או ריבית מפני חובת ההתחשבות בזולת. כך דרכה של תורה ללמד ולחנך אותנו שלא נחשוב רק על עצמנו אלא גם על האחרים. "הסבא מסלבודקה" הגאון רבי צבי פינקל זצ"ל חי בתקופה מסוימת בחייו ברוסיה ושם הרביץ תורה ומוסר לעם ישראל. באחד מימי החורף ברוסיה צעד "הסבא מסלבודקה" ברציף הרכבת במטרה לעלות על הרכבת שעמדה כבר לצאת לדרכה. "הסבא" הזדרז בהליכתו ותוך כדי כך שלף את הכפפה מידו כדי שיוכל בנקל להוציא את הכרטיס מכיס מעילו. בעודו מפשפש בכיסו התגברו הרוחות בעוצמתן והכפפה שאותה שלף לפני כן "עפה" לה ונחה על הארץ בקרבת מקום. "הסבא" התלבט מה לעשות כי אם ישוב על עקבותיו כדי לקחת את הכפפה, יתכן ש"יפסיד" את הרכבת. אחרי מחשבה ושיקולים שארכו רגעים מספר החליט לשלוף את הכפפה שנתרה על ידו השנייה והשליכה כמה שיותר שיתהא קרובה לכפפה הראשונה, ואז הזדרז לעלות לרכבת!... מעשה מדהים, החלטה מדהימה הנובעת מעבודה יום יומית של מוסר ומידות טובות ו"הכנעה" חיובית לחינוך שהתורה הקדושה מחנכת אותנו, לחשוב על השני שאם כבר אז... שיהיה לאותו אחד שימצא את הכפפה, שתי כפפות כדי שיוכל להשתמש וליהנות מהן.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

בישיבת כפר חסידים הנהיג המשגיח הצדיק רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, שכל אחד לאחר שנטל את ידיו, שימלא את הספל במים לבא אחרי, וכל זה כדי להרגיל את התלמידים לחשוב על הזולת ולהטיב להם. וכך היו כל גדולי ישראל רגישים לזולת וחושבים על האחרים בְּדַקְיוֹת מדהימות ומרגשות. והשאלה המתבקשת: איך אפשר לצעוד בדרכם של אותם הגדולים, להתעלות מעל עצמנו, לפרוץ את מעטה האנוכיות שיש לכל אחד במידה מסוימת, ולקיים את ציווי התורה להתחשב בצרכי הזולת ולדאוג שגם הם יחיו בכבוד הראוי להם? מתרץ בספר "נועם שיח" שהתשובה טמונה במילה אחת החוזרת בעקביות בפסוקים שהבאנו ועוד בהרבה פסוקים המפוזרים בתורה, המילה: "אחיר", אם אנחנו נתייחס לכל אחד מעם ישראל כאח שלנו, שהרי כולנו בנים של אותו "אבא", של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ששמח מאוד שאנו דואגים לאחינו, אזי יהיה נקל לנו להתגבר על האנוכיות שלנו ולחשוב גם על השני.

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מספר על רבו הצדיק, רבי ישראל סלנטר כמה צריכים זהירות וכמה צריכים לחשוב ברמת רגישות גבוהה על הצרכים והרגישות של הזולת. היה זה בערב יום כיפור לפנות ערב... בשעה שיהודי העיירה צעדו אל בת הכנסת לתפילת 'כל נדרי'... האוויר ברחוב היה טעון מאימת יום הדין הקרב ובא. ברחוב השקט פסע לו בצעדים נפחדים יהודי מאוד נכבד, שרבי ישראל סלנטר התרשם מיראת השמים שלו עד שהגדירו "מגדולי היראים". מכונס היה אותו יהודי בתוך עצמו וחרדת יום הדין נסוכה הייתה על פניו... אלא שבדיוק באותם רגעים היה צריך רבי ישראל סלנטר הצעיר לשאול את אותו יהודי הנכבד שאלה מסוימת הנצרכת. ואכן פנה אליו רבי ישראל סלנטר עם שאלתו, אבל אותו יהודי, "מגודל חרדתו ויראתו" לא הגיב לשאלתו...! ורבי ישראל הרגיש נבוך... אמנם הוא לימד זכות על אותו יהודי, אך המעשה הזה לימד אותו להבין ולהכיר צד נוסף בלחשוב על השני, שגם האימה והיראה מיום הדין אינה פוטרת שום יהודי מהמחויבות שלו בעניינים שבין אדם לחברו, וכל דרגה גבוהה של יראת שמים אין לה רשות להתעלם מפנייה של יהודי כל שהוא ולגרום לו לאי נעימות!! כאשר הודיעו בצאת השבת לגאון הרב שלמה זלמן אויערבך זצ"ל את הבשורה המרה שרעייתו הלכה לעולמה, הוא מיהר לבייח "שערי צדק" ונכנס למעלית כדי לשהות לצידה של מי שעזרה לו במסירות נפש להגיע לגדולות. לפתע נגלה לעיני הנוכחים מחזה מדהים המעיד על הגאונות לא רק בתורה אלא גם גאונות ברגישות כלפי הזולת. תלמיד מהעבר נכנס באקראי לאותה מעלית בביה"ח ופוגש להפתעתו את רבו, ואז מבשר לרבו שנולד לו בן בשעה טובה. רבי שלמה זלמן זצ"ל עם כל הכאב הגדול והעמוק שהיה לו מפטירתה של רעייתו הדגולה והמיוחדת, תפס את ידו של תלמידו ובירך אותו מתוך חיוך ומאור פנים, תוך התעניינות מפורטת על מועד הלידה ושלומם של האם והתינוק כהרגלו תמיד, ולא נתן אפילו "כל דהוא" של הרגשה לתלמידו שהוא עולה כעת במעלית כדי לשהות לצידה של אשתו...!! נזכור ונזכיר לעצמנו תמיד איזו שמחה ואיזו נחת רוח יש לאבא שבשמים שרואה שאנו כילדיו מסירים מאיתנו את מעטה האנוכיות שעלינו, ומתבוננים באנשים הסובבים אותנו, לאותם אלה שזקוקים לעזרה רוחנית, גשמית ולפעמים עזרה נפשית, לעודד את רוחם ולהרים אותם אפילו מעט מעל לערפל הטרדות והצרות שהם שרויים בו. וריבוננו של עולם כשרואה שאנו חושבים על הכאב והחוסר ומצוקה של השני, פונה למלאכי השרת ומתפאר בפניהם "תראו! איזה בנים יש לי בעולמי!", "תראו! שלמרות שלכל אחד יש לו את הניסיונות והקשיים שלו, עם כל זאת לא מתעלמים מהכאב של הזולת". נתאמץ כולנו לשמח את ה' יתברך, ונזכה על ידי כך לגאולה השלמה בחסדים מרובים במהרה בימינו אנחנו וכל עם ישראל. (הרב משה בן משה מתוך עלון 'נר רחמים' גיליון 513).

וְחֵי אַחִירָה עִמָּךְ (כה,לו)

מובא בגמרא בבבא מציעא (דף סב) : "חייך קודמים לחיי חברך". בחודשי האביב של שנת תש"ג, כאשר הגיעו ראשוני הילדים מפליטי השואה הנאצית ל'בתי אבות' שהקים בבני ברק הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל - הרב מפוניבז', נוצרה בעיה חמורה: לא היה על מה להשכיבם לישון, שכן לרגל מצב החירום ששרר אז בארץ ישראל, לא היה ניתן להשיג בשום מחיר שבעולם כרים וכלי מיטה. יומיים לפני שהגיעו הילדים לבני ברק, יצאה השמועה ברחובות בני ברק, כי למחרת, בשבת אחר הצהריים, ידרוש הרב מפוניבז' "מעניינא דיומא" בבית הכנסת הגדול בעיר. בשעה היעודה, עלה הרב מפוניבז' אל הבימה, וקושיא חמורה בפיו ב... הלכות עבדים: אמרו חז"ל (קידושין כ) ש"כל הקונה עבד עברי - כקונה אדון לעצמו", לפי שמחוייב להשוותו אליו ("שלא תהא אתה ישן על גבי מוכין והוא ישן על גבי התבן"), ובתוספות (שם, בד"ה כל הקונה) הביאו מדברי הירושלמי שאם אין אדון אלא כר אחד - מחוייב הוא למסור אותו לעבדו, כי אם שוכב עליו בעצמו אינו מקיים "פי טוב לו עמך", ואם אינו שוכב עליו וגם אינו מוסרו לעבד - הרי זו מידת סדום, נמצא שבעל כורחו צריך למסור את הכר לעבדו, וזו הכוונה במה שנאמר שהקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו. לכאורה, עמד הרב מפוניבז' ותמה, אם אין לו כר אחד - איך אפשר לחייבו לתת אותו לעבד, והרי למדנו מן הפסוק "וחי

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

אחייך עמך" ש"חייך קודמים", ואם כן אפילו היה דינו של עבד עברי כ"אחייך" ממש – אין זה מן הדין לחייבו לתת לו את הכר היחידי שברשותו? אלא, הוא יישב, מסתבר שההוראה למסור לעבד את הכר הבודד אכן עולה בקנה אחד עם הדין ש"חייך קודמים", שכן ירדה תורה לסוף דעתו של האדון, שאם ישכב על הכר בעוד עבדו יישן על הרצפה – לא תערב לו שנתו... מצפוננו עתיד לייסרו על כך, מנוחה לא תהיה לו במצב שכזה. ולכן, אמרה התורה לאדון: דוקא משום ש"חייך קודמים", כדי שתוכל להירדם וליישון במנוחה, תן לעבדך את הכר, וכך תזכו שניכם בשווה לשינה מתוקה... "בעוד יממה אחת", סיים הרב מפוניבז' בלקח אקטואלי מיידי, "יבואו אלינו ראשים יהודיים ("יידישע קעפעל'ך"), ילדים יתומים שאין היכן להשכיב אותם, מי מביננו יוכל לישון במנוחה כשיודע שלילדים אלו אין היכן להניח את ראשם? ולכן, מטעם, "חייך קודמים" וכדי שנוכל לישון במנוחה ובשלווה – עלינו למסור להם אף את הכר היחיד שברשותנו! הציבור – נרגש מעוצמת המילים והלימוד המיוחד, הקריאה נענתה! וכמובן... הבעיה נפתרה מיד עם צאת השבת... (כמוצא שלל רב)

ניצול זמנינו בעולם

בספר 'אהל יעקב' (דף תשפב-תשפג) כתב: ועוד ראיתי בשם החפץ חיים זצ"ל לפרש את הפסוק (תהלים כד, ג-ד) "מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְיִמַּי יָקוּם בְּמִקְוֵם קְדָשׁוֹ. נְקִי כַפַּיִם וְבָר לֵבב אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא לְשׂוֹא נַפְשִׁי". נְקִי כַפַּיִם וְבָר לֵבב אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא לְשׂוֹא נַפְשִׁי שֶׁהִנֵּה יֵשׁ לְהַבִּין, שֶׁאִם נְקִי כַפַּיִם וְבָר לֵבב הוּא, מֵה צָרִיךְ לְהוֹסִיף שֶׁלֹּא יִשָּׂא לְשׂוֹא נַפְשִׁי. וְאִמֵּר הַחַ"ח לְבָאָר ע"פ מִשְׁל: לְאֶחָד שֶׁהִיָּה זָקוּק מְאֹד לְכֶסֶף רַב עֲבוּר מִסְחָרוֹ וּמִצָּא אִישׁ הַגּוֹן שֶׁהִלּוּה לֹו שֶׁטֶר כֶּסֶף גָּדוֹל לְזִמְן רַב. כִּשְׁהִגִיעַ זִמְן הַפְרָעוֹן בֹּא וְהַחְזִיר לֹו אֶת אוֹתוֹ הַשֶּׁטֶר. כַּעַס עֲלִיו הַמְלִוָּה וְאִמֵּר לֹו, הִרִי כָל מֵה שֶׁטֶרְחַתִּי לְהִלוּת לָךְ הִיָּה כְּדִי שֶׁתַּעֲשֶׂה סְחֹרָה וְתִרְוִיחַ מַעוֹת, וּמֵה תוֹעֵלַת הִיָּה לָךְ לְהַטְרִיחֵנִי לְשׂוּא. וְהַנְּמִשְׁל, הַקַּב"ה נִתֵּן לְאָדָם נֶפֶשׁ עֲלִיוֹנָה וְטַהוּרָה כְּהִלוּוָה לְכָל יָמֵי חַיָּו כְּדִי שֶׁיַּעֲמֹל בָּהּ וְיִגְדֻלְנָה וְיִרְוִמְנָה ע"י עֶסֶק הַתּוֹרָה. וְאִם כֵּן, גַּם אִם יִשְׁמֹר כָּל יָמָיו וְלֹא יִקְלַקֵּל אֶת נַפְשׁוֹ וְיִשְׁאָר "נְקִי כַפַּיִם וְבָר לֵבב", אִם לֹא סִיגַל וְרוֹמֵם אֶת נַפְשׁוֹ בַּעֲמַל הַתּוֹרָה מֵה הַרְוִיחַ בְּכָל טִירְחַת בּוֹאוֹ לְעוֹלָם הַזֶּה. מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' – מִי שֶׁלֹּא יִשָּׂא לְשׂוֹא נַפְשִׁי. אֲלֵא טוֹרַח וְיִגַע וְעִמַּל בַּתּוֹרָה כְּדִי לְרוֹמֵם וְלְהַעֲלוֹת אֶת נַפְשׁוֹ.

ביאור נפלא אמר הרב יוסף טולידאנו שליט"א על הפסוק בשיר השירים (ח, ח-ט): "אָחוֹת לָנוּ קִטְנָה וְשִׁדִּים אֵין לָהּ, מֵה נַעֲשֶׂה לְאָחוֹתֵנוּ בְּיוֹם שִׁדְדָר בָּהּ, אִם חוֹמָה הִיָּה נִבְנָה עָלֶיהָ טִירַת פֶּסֶף וְאִם דָּלַת הִיָּה נִצּוֹר עָלֶיהָ לִוַח אָרְזוֹ". וְבִיָּאָר אֶת הַדְּבָרִים בְּצוּרָה נִפְלָאָה עַד מְאֹד: "אָחוֹת לָנוּ קִטְנָה" הַכוּוֹנָה לְתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיָּה אַחוֹתֵנוּ הַקְּטָנָה, וְכִמוֹ שֶׁאִמֵּר שְׁלֵמָה בְּמִשְׁלִי (ו, ד) "אֲמֹר לְחַכְמָה אָחֹתִי אֶת". "וְשִׁדִּים אֵין לָהּ" פִּירוּשׁ הִיָּה רוּעָה לְהַנִּיק, וְלַצַּעֲרָנוּ מַעֲט מְאֹד אֲנָשִׁים רוּצִים לְלִמּוּד תּוֹרָה וְלִיְנוּק מִמֶּנָּה, וְהִיָּה מוֹנַחַת עֲלוּבָה בְּקֶרֶן זוּיָת. "מֵה נַעֲשֶׂה לְאָחוֹתֵנוּ בְּיוֹם שִׁדְדָר בָּהּ" – מֵה נַעֲנֶה בְּיוֹם הַדִּין בְּשַׁעַה שֶׁהַקַּב"ה יִתְבַּע אֶת עֲלוּבוֹנָה וְיִשְׁאַל לְמֵה לֹא קִבְעֵנוּ עִיתִים לְתוֹרָה. "אִם חוֹמָה הִיָּה" וְאִמֵּר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ עֲצָה טוֹבָה, שֶׁאִם תִּתְיַחַס לְתוֹרָה כְּמוֹ שְׁבוּנִים חוֹמָה, לְבָנָה וְעוֹד לְבָנָה וְעַד לְבָנָה, ו"כַּכָּה בּוֹנִים חוֹמָה", וְכַכָּה בְּלִימּוּד הַתּוֹרָה בְּקִבְעוֹת, יוֹם וְעוֹד יוֹם וְעוֹד יוֹם, אֲזִי "נִבְנָה עָלֶיהָ טִירַת פֶּסֶף" הִיָּה לָנוּ בַּעוּה"ב הִיָּכְלוּת גְּבוּהִים שֶׁל שַׁפַּע רוּחָנִי אֲדִיר. אֲבָל "וְאִם דָּלַת הִיָּה" שֶׁאִם אָדָם מִתְיַחַס לְתוֹרָה כְּמוֹ דֵּלַת, שַׁפַּעַם פְּתוּחָה וְפַעַם סְגוּרָה, כִּךְ הוּא פַּעַם בֹּא וְפַעַם לֹא בֹא, אֲזִי "נִצּוֹר עָלֶיהָ לִוַח אָרְזוֹ". יַחֲכָה לָנוּ בַּעוּה"ב סֵה"כ חֲתִיכַת דֵּלַת שֶׁתּוֹלְעִים אוֹכְלִים אוֹתָהּ... וְהַדְּבָרִים מְדַבְּרִים בַּעַד עֲצִמָּם! צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁרַק ע"י לִימּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הִיָּהוּדִי מוּבְדֵל מֵהַגּוֹי, כִּי כוֹלֵם אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים וּמִתְחַתְּנִים וּמוֹלִידִים וּבְסוּף מַתִּים. וְאִם יִגִּיד אָדָם "אֲנִי מִתְפַּלֵּל ג' פַּעֲמִים בְּיוֹם וְזֶה מִסְפִּיק לִי" עַל זֶה כוֹתֵב בַּעַל "שֶׁבֶט מוֹסֵר" זצ"ל, שֶׁיַּעֲנֵנו לֹו בְּשִׁמִּים שְׁמוּסְלָמִי יוֹתֵר טוֹב מִמֶּנּוּ כִּי הוּא מִתְפַּלֵּל חֲמֵשׁ תְּפִילוֹת בְּיוֹם... אִם כֵּן, עֲלֵינוּ לְזַכּוֹר מֵה עִיקֵר וּמֵה טַפֵּל וּמְדוּעַ הַגַּעֲנוּ בְּכִלָּל לְעוֹלָם הַזֶּה.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.